

editie on-line www.cartesiarte.ro

Gheorghe Pituț

Lupul cu ochi de ametist

Ediție îngrijită de Barbara Elena Pituț

101 poezii

SINGUR

Noroc e când vine septembrie,
soare cernut prin site din coame de cai
și umbre joacă slabe și lungi
ca niște schelete pe-ntinderi.
Ciutele strigă în sângele
cornușilor regi păduratici,
anotimp de uniri
sângerate –
dragostea cerbilor
poleită cu moarte,
și nu le pot fi de-ajutor,
sângele lor
are pedepse mai mari
decât puterile omului.

Sunt la vârsta când
nu mai am loc
și-i mare pământul
dar nu mai am loc,
limitele mă cotropesc,
mă înghesuie-n mine.
Vine desprinderea mea de mine

chiar dacă oasele-mi
sunt în bună parte
de lemn noduros și uscat,
trece prin ele
un vânt de lumini
dinspre marile poduri.
Aud cum bate
noapte de noapte
o toacă în vârful pădurii –
plecarea.

De vină putea fi
ziua aceea
de primăvară ieșită din minți
și o fată
cu chipul mai palid,
bolnavă de tristețe
sau alte dureri,
care-a plecat otrăvindu-mi
toată memoria,
dar puteam într-o clipă
smintită –
îngenuncheat cu securea în mâini,
s-o dezgrop dintr-un arbore tânăr
așa cum întreagă
incendia într-un gând,
leneș s-o-ntind mai târziu
peste frunzele moarte
și răsuflarea mea să i-o dau
până când
cu pletele plânse pe șolduri,
plină de patimi
ar fi înviat din lemnul curat
asemeni ca-n ziua aceea
de primăvară ieșită din minți.

Bătrânii, stejarii bătrâni,
care-au trăit șapte sute de ani,
fumegoși în coroane
de patima cerului
pe care nu l-au ajuns,
cu rădăcinile jos răsfirate-n
legendele Evului Mediu
și crengile cancerate
de funiile în care-atârnav
trupurile ereticilor,
iată-i acum răsturnați
de furtună cum stau
ca niște bătrâni din satul meu,

după ce i-a cuprins
o noapte adâncă
și mâine roșile
Carului mare pe ger
o să-i poarte
spre cea mai neagră stea.

Poate că ursul acesta,
morarul din vârful cu tunete,
care joacă
numai când are chef
și zmeură
nu mai suportă
fiindcă nu m-a văzut
niciodată mergând
în patru labe
și suferă că el poate sta
prea puțin vertical,
invidiindu-mă pe mine –
omul acestor locuri,
de-aceea
mă umple de bolovani
trăzniți și pietre.

Din tăceri nefirești
vă vorbesc,
e toamnă cu fum
până-n cutele minții;
revoltat sunt chiar
și pe aceste frunze
ce cad
metalice sunând ca argintul
atunci când s-așează firesc
pe umerii mei,
confundându-mă cu pământul
mult prea devreme.

Știu că se apropie plecarea
mea
spre cetate.
Antica mamă – pădurea –
mi-a pus izvoare
bogate în suflet,
vipere otăvitoare la
hotarele mele cu dușmanii,
de aceea pot să las
calul meu
și pușca mea pentru altul,
să urc între voi

ca un faun vânjos,
 simplu
 ci inima-n palme
 pentru viitorii prieteni.

În piscul muntelui cățarat
 înfășur vara cu minunile ei
 și-o ploaie de suflet căzut
 las peste lucruri din ochi.

Pe creste las anii mei spânzurați
 ori zburând prin amurguri cu iezii;
 o fată mi-a crestat într-o zi
 neliniști și spaime în gând.

Lupoaică tânără când mă pândeai
 sfredelind în mine cu ochii,
 n-ai văzut cumva mai departe
 colți pânditori dintr-un alt anotimp?

Lucitorii mei șerpi cu otravă
 când curele v-am pus peste piept
 la întoarcere n-o să mai știți
 și mă veți iubi cu venin.

Munții Apuseni 1958

SETE

Mi-e-atât de sete
 să-ntâlnesc un om,
 mi-e dor de Hamlet
 și de prințul Mășkin.
 Stăruitor
 pe străzi, prin ganguri
 și în piețe
 pe pânda mea
 a început
 să crească iarbă

1962

RUGĂCIUNE

O, tencuiește-mi trupul
 e în pericol existența mea.
 Fericire

pentru tot ce-i în afară,
 în mine zi și noapte
 cad de pe suflet teascuri de oțel
 din ce în ce mai tare,
 pentru apropierea mării,
 pentru eliberare.

1962

DIANA

Era un soare păduratic, leneș
 În nervi o oboseală înnopta
 Zeița despletită prin poiene-și
 Gândise cerbi și ciute-n preajma sa.

Urca prin ierburi somn adânc
 Diane și creștea în ea
 Ori poate numai ochiul stâng
 Al unui cerb hipnotiza.

Murmúr de rugi urca în cor
 Văzduhu-a prins să se îmbete
 Când ciutele în limba lor
 Cerșeau frumoasei să le facă fete.

1962

COPIII

Din cer cad copiii
 pe pământ,
 de-acolo de sus
 din antichitatea luminii.
 Țiuie nervii
 stelelor în sângele lor,
 fiecare copil e-un des-astu.

Mai târziu doar
 (îngroapă-mi gura să nu spun)
 începe să-i sugă lumina
 să-i tragă de suflete sus
 până când pe pământ
 se face o iarnă eternă.

PĂRINȚII

Și mai ajung din când în când
 să mă sui
 la casa părinților mei în păduri.
 Sfinții au mucezit în icoane,
 crucile de ceară pe grinzi
 curg de căldură-n mâncare,
 nucul e veșted,
 lumina se rostogolește
 ca un stog de paie pe deal
 iar noaptea,
 când îi cuprinde nesomnul
 ca o vântoasă de călți,
 părinților mei
 li se pare
 că un tâlhar scormonește
 și bate asurzitor
 în zidul casei.
 Poate e numai gândul
 că vine o liniște mare.

DOR

Mamă, n-ai vrut să fiu lemn
 Să adăpostesc mistreții,
 Sufletului să-i însemn
 Umbra morții, calea vieții.

Știi, pământul nu-mi dă pace
 Să mă fluier către stele;
 M-aș desface de pe osii
 Și topit să curg în ele.

Toți ar vrea, la toți li-i dor
 De o lungă luminare
 Nu să moară, nici să mor,
 Ci s-ajungem nehotare.

SATULUI MEU

1. Simplu când vii între oameni
 trebuie să le spui cine ești
 și de unde,
 pentru că altfel
 n-ai unde să te-ntorci.

2. În satul meu fiecare om povestește
 că strămoșul său
 a fost împărat
 și soția aceluia
 era o zeiță din Dacia veche.

3. Casele mici din lemn
 înfundat în pământ
 zi și noapte vântul le umflă,
 țiuind prin crăpături.
 Patruzeci au ars în al doilea
 război mondial
 și fumul acela a rămas arămiu
 pe fețele mamelor.
 Bătrânii stau spânzurați
 în amintiri
 și luna
 le cotrobăie indiferentă
 nesomnul după fiii lor
 rămași
 sub zăpezile globului.

4. Copiii își întind mâinile
 noaptea
 să prindă luna în palme
 și s-o frământă.
 Seara culcat
 stau sub fornăiturile
 cailor
 aproape de „Gurile lupului“.
 Țigani nomazi fac stele
 mărunte
 și crestează noaptea
 cu brice.

5. O sută de familii
 se luptă să trăiască
 pe dealul acesta
 ars de soare doi metri dedesubt.
 Treizeci și nouă de copii
 se nasc într-un an,
 douăzeci și șapte de bătrâni
 ajung în ceasul sobolilor,
 douăzeci și una de fete
 trec sub plăcerile lumii
 spre viața adevărată.
 Bărbații își lasă puterea-n păduri,
 mamele așteaptă mereu,
 potrivindu-și părul încărunțit

sub basmale
 cu mâinile îngălbenite
 de lutul dealului sterp.

6. La nunți e petrecere
 ca la orgiile zeilor.
 Mîntea se-nvolbură
 și oamenii cîntă și uită,
 dar oricînd neînvinsa
 dorința de viață
 acoperă totul –
 și iată-mă crescut –
 și ne bucurăm că trăim.

TIONCUL

Mă strigă o pasăre –
 Tioncul
 din noaptea grădinii.
 Dintr-o scorbură
 scoate un sunet egal,
 fără să-l schimbe
 nici la nașterea pruncilor,
 nici la moartea
 unui bătrîn care l-a ascultat
 viața întregă,
 nici la pierderea unei fecioare
 acolo sub cîntecul lui,
 niciodată.
 Spune ceva ca și cum
 dacă ar fi să vezi
 ai vedea numai nisip
 la fel de înalt
 și răvășit pe toată lumea
 sau apă, cea mai întinsă apă,
 ori albastru, numai albastru.
 Dă drumul fluierăturii
 atît de egal
 încât dacă i-ai întinde cîntecul
 pe o rază de soare
 ar fi un kilometru zi
 și un kilometru noapte
 și cu tristețea fără egal
 de-a spune același lucru
 nesfârșit
 lângă viața noastră
 din noaptea grădinii –
 Tioncul.

OLIMP

Vai ce departe-i inima,
cât frig
se lasă pe ea din fața
de ocean
a bătrânului
Georg Wilhelm Friedrich Hegel.
Fără doi bolovani
la picioare
abia-ți învingi dorința
de a cădea în cer.

O, nu lăsa pe cei slabi
sub senin!

CAM ATÂT

Ce straniu galopează
pe dealurile din Ardeal furtuna,
părinții fug
spre casele care o iau din loc,
se crapă coaja norilor
și apele greoaie vin cu capăt
ca șerpilor altor ere –
brazii împinși de bolovani,
scroafe cu dinții-ntorși
înoată cu purceii spânzurați de țâțe,
cerbii loviți
de răsuflarea lupilor
își rup de trunchiuri coarnele –
se încâlcește lumea
așa ca la-nceput;
aud cum putrezește dealul
la care am gândit o clipă.
Și nu mai sunt decât un strigăt
rupt dintr-o gură-n alt mileniu,
când mă inundă fără urmă
puhoaietele materiei.

CÂNTARELE

La noi în sat
cântarele sunt drepte
și tatăl meu în august

ne cântărea cu grâu.
 Eu, trei surori și-un frate
 mai frumos – copii,
 de-o parte a șeii calului
 în talere trăgeam
 cât sacul plin cu boabe.
 Dar mai târziu
 ceilalți uitară jocul,
 doar eu în fiecare vară
 mă cântăream.
 În dreaptă cumpănă ajuns
 la greutatea grâului
 cu teamă și plăcere
 am văzut cum sacul
 se ridica încet
 din dreapta calului,
 urca tăcut
 și slab către spinare
 pân-a căzut
 cu mine la pământ.
 Tăceam ca brazda peste grâu
 în timp ce tatăl meu gândea:
 – Acuma tragi cât o câmpie!

DACĂ N-AȘ SCRIE

Dacă n-aș scrie eu
 silit
 de vocile din mine
 m-aș spânzura
 de primul pom din cale.
 Cum minte învelișul meu
 și fața
 că sunt un adăpost
 de liniști,
 pe care le doresc
 dar nu-s –
 atât de mari
 să se audă ceața lumii
 cum intră în pământ.
 Mă-nchipui stins demult
 și pe atâta alb,
 ocean de alb,
 zăresc o pată neagră
 stăruind
 ca semn c-am fost,
 că trebuia să fiu.

FĂRĂ MOTIV

Numai vara ne mai adunăm
puterile
sub acoperișul casei din sat.
Cinci frați semănați
pe așezări depărtate
în gând pe rând ne rugăm:
mamă, lasă-mă să dorm
la umbra ta,
ocrotește-mă, tată,
cu brațele tale.
Simțim ceva ca și cum
n-am fi născuți pe deplin,
că *mult* din părinți
ne mai este dator,
Într-o zi de odihnă a satului
în jurul mesei strânși
laolaltă
pe ochii tatălui
trăiește privirea surorii,
ochii mei și ai mamei
fac pârgii metalice-n aer.
Nu știu de ce
începe atunci, din senin,
fără cuvinte, fără motiv,
să ne scuture casa un plâns
că se aud
în cer bârne
din alte planete
trosnind.

BRÂNCUȘI – VIAȚĂ LÂNGĂ TĂCEREA DE PIATRĂ
– fragment –

Convoaie lungi de morți ieșeau din asfințit.
Pentru ei Cioplitorul
clădi un cimitir nesfârșit.
Sicrie puse cap la cap în picioare
sub cerul bătrân.
Cuprinși de mirare cei vii
Iată sfârșitul luptei noastre:
Coloana fără sfârșit
Frunțile noastre plecate pios
Luptătorii intrară tăcuți
în cimitirul cu un singur mormânt înalt
Melodii continentale asurziră cetatea.

Umbrele mamelor noastre
 neliniștite de veghe.
 Pe neașteptate,
 ivit printre noi Cioplitorul bătrân.
 Privirea lui pustiită deasupra celor vii
 căută înțelegere:
 „Fie această Coloană
 Recunoștința fără sfârșit,
 a voastră și-a mea.
 La nesfârșit sicriile clădite
 ne cer viață infinită“.
 De pe osia Carului mare
 revărsată o pace primară.
 Chemarea altor lumi
 răscolește destinele noastre
 Luptătorii
 își răcoresc
 încă o dată
 trupurile sub privirile mamelor.

1965

SISIF

Motto:

- *Cât greu suportă acest om, se întrebară zeii.*
- *Nu știe nimeni, s-a răspuns din umbră*

În cinstea mea
 împing acest bolovan
 însemnat pe toate muchiile.
 Nu fac nimic absurd,
 mă simt dator –
 eu singur mi-am gândit
 acest eșec perpetuu;
 am și murit de-atâtea ori
 și-am înviat știind ce mă așteaptă;
 cel care m-a crezut în stare
 să duc povara ne-nterupt
 cred c-a uitat de mine
 dinadins.
 Nici trist, nici fericit –
 din văile infernului până în pisc
 nimeni n-a spus de câte ori
 voi face-același drum,
 puteam să merg atât de-ncet
 încât să nu ajung nicicând
 la locul unde brusc lucrarea mea se stinge,
 dar mie-mi pare bine

când cade bolovanul peste lume
 și rupe tot ce-i putred și mort în calea lui,
 iar eu repet ce-am început.
 Și mi-e aproape frică
 de puterea mea neprevăzută
 când simt că aș putea s-așez
 pe culme greutatea
 dar numai eu cunosc ce stranie lucrare
 e partea muntelui necunoscută
 și dacă scap acolo bolovanul
 ce să mă fac eu singur?
 Nimic nu mă-nspăimântă mai mult ca gândul
 că ar putea să mi se ia pedeapsa
 și cine-o să mai vadă
 în drumul lui cât au crescut pădurile
 cum se desfunde vâna
 izvoarelor pe lume
 și cât de mut
 se sting luminile lui Dumnezeu.
 Când urc trudit cu bolovanul meu
 nu am decât dorința
 să mai urc o dată.

DIONISIACE

Venim întotdeauna
 din toate cetățile – oameni de treabă
 dornici să nu mai fim noi înșine un ceas
 În amfiteatrul antic – piesa cunoscută
 de când deschidem ochii
 dar actorii ne copleșesc
 cu jocul lor.
 Regizorul ascuns chiar și actorilor
 lasă din când în când
 o mână să se vadă
 vrând să însemne tăcere,
 încăierare, tăcere...
 și pe nesimțite
 năvălim în spectacol,
 scena se mută-n stradă
 actorii știu că ne-au orbit
 cu arta lor – agită facile.
 E seară, mergem după ei
 tot mai robiți
 de ce se va-ntâmpla;
 fauni mascați
 s-au cățarat pe mese

și calcă în bucate
 stropindu-ne pe față,
 la colțuri ni se pune
 în mâini câte o armă
 și un pahar cu o licoare
 curajoasă –
 actorii ne îndeamnă
 să ne batem
 încât la miezul nopții
 pierdem sfârșitul sărbătorii
 împrăștiați pe două continente.

MUZICA

O mie de catedrale
 în pas de front plecau spre Dumnezeu
 le-am văzut aurite
 și brațul celei mai înalte cruci
 făcea un semn ascuns
 cu mâna unui mort,
 și muritorii din cetăți
 înghesuindu-se
 ca la un ultim tren
 cu ochii lor pierduți
 în fundul capului
 la patruzeci de ani-lumină
 și marea care le-a luat în spate
 pe-o mie de cărări
 și plânsul ce-l încărunțea
 pe Johann Sebastian Bach pe țarm –
 mai singur ca o piatră,
 cu mâinile întinse
 după orașul catedralelor
 care ardeau pe mare
 plutind îndepărtat spre Dumnezeu.

ÎNAINTEA COPILULUI MEU

Lui Mihai

Văd toată vremea
 înainte de venirea ta
 două lumi cum se luptă;
 o lume trăiește
 sub acoperiș de sticlă neagră,
 cealaltă
 sub acoperiș de sticlă albă,

tu trebuie să ieși curând
 cu noaptea-n cap,
 dar ce-ai putea spune
 de cealaltă parte
 unde un cal viu și un cal mort
 se cântăresc într-un fir de păianjen
 trecut pe gura unei săbii?
 Eu te aștept oricum
 ca pe un înger exilat
 să mă îngrop în sunetele tale
 tot mai nostalgic amintindu-mi
 timpul primei lacrimi ce-a căzut
 stârnind la prăbușirea ei
 un cuib de răs
 din care păsările ciugulesc dumnezeire.

STELELE FIXE

La locul cunoscut
 trăiește Carul mare
 și Calea robilor și Steaua-codru
 ce stranie pedeapsă
 pe stelele datoare.
 Egală veghe pune
 nimicul între ele,
 doar undeva se-aude
 cum timpul mort se umflă
 ca burta unui animal
 ce trebuie să fete.
 Iar eu care-am trăit o zi
 în noaptea viitoare
 le văd atât de fixe
 de parcă cineva
 le-a-nșurubat în ghețuri negre.

ROATA

Valentinei

Iubito, noi suntem o roată,
 legați cu capetele roase
 unul de talpa celuilalt
 și un copil ne dă de-a dura
 din munții universului plângând.
 Un ax de întuneric înghețat

trăiește între noi
 și ne susține rostogolul,
 ce greu ne mai vedem
 în aiurare ochii,
 se prind în fugă sate,
 cetăți nemuritoare
 pe jumătatea roții
 care-a crescut din mine,
 iar moliciunea firii
 se-adaugă brusc pe partea
 roții care te consumă.
 Tu nu rezști
 și-abia te mai aud cum ceri învinsă
 repaos nemișcării,
 dar cine să oprească
 din drumul ei o roată?

SINGURA LAMENTARE

Cât de mult mi-a plăcut
 să fiu liber
 n-aș putea spune
 decât unui vultur.
 Să fii copil
 e crud ca Absolutul:
 trăiești acolo după legi
 cu totul ale tale,
 ceri steaua care-ți place
 și glasul tău
 e-al unui comandant de oști.

CÂNTEC

Grav muritor prin metropole,
 încăpățânat
 ca un podiș transilvan
 voința mea poartă
 un trup
 pe străzile globului.
 Sunt între mâinile mele
 ca lângă doi paznici
 credincioși.
 Când fug
 din orașele galbene
 doi brazi mă iau,
 ca din somn,
 în primire
 lovindu-mi spinarea

în goană –
 începe să ningă,
 începe
 să nu mai fie nimic.
 Nepăsare...
 dar numai o clipă
 și iarăși
 ochii mei plini
 de o milă eternă
 văd ca din turnuri
 cum curg
 cheltuindu-se
 popoare pe fluvii bolnave...

TEROARE

De când n-a mai murit
 un om de bătrânețe
 în țările unde viața curge
 după voința unui singur om.
 Trăiește somnul firav
 ca o fecioară muribundă,
 cu un cuțit la cap
 în camerele negre
 și chiar de-ar fi
 un milion de uși
 glonțul *trimis* ajunge
 la țintă negreșit;
 o crimă dublă –
 frate, ți se sugrumă somnul
 și mintea celui
 care n-a greșit
 mai mult
 decât mesteacănul din stepă
 nu poate nici
 măcar să vadă taina
 în fața căreia
 se cere
 să fim atât de vii
 și singuri.
 1967

PIERDUT

Nimeni
 nu se gândește la nimeni,
 o grabă ne-nțeleasă

ne arde tălpile,
 și-ntotdeauna
 cel întâlnit ne pare
 c-ar trebui să fie altul,
 pierdut
 din calea noastră pe vecie.

MONOLOG

Parc-am mai fost
 prin locurile acestea,
 ne-au mai umbrit
 acești măslini,
 tu parcă semeni
 cu un rob de-al meu.
 Cine domnește
 peste noi acum?
 E înțelept?
 Crezi c-aș putea înnebuni
 aflând
 că nu sunt eu
 cel care sunt?

CÂNTEC

Matricele sunt mamă – atât
 De-nțepenite-n firea lor –
 Se crapă cerul mohorât
 Pe trâmbița popoarelor.

Chiar mort de-ai fi și tot auzi
 C-un murmur vechi, dar grav mereu
 Din rădăcini pilonii uzi
 Cum sună până-n Dumnezeu.

CUVÂNTUL

Brusc inundă la început
 Ființa lui în frigul absolut,
 Încet ca șire de spinări
 Se înnegri de ape tari și zări,
 Dar glasul cel dintâi avut
 De-a lungul timpurilor este mut,
 Iar noi neîntâmplați, cum s-auzim?
 Eram mai morți ca orice țintirim.
 Tânjind acum să îl aud prin codrii sciți

Car viziuni la pleoape de ochi înzăpeziți
 Și nu mi-ajunge vremea. Cu botul în nisip –
 Ce s-a rostit îmbracă numai de aer chip
 Respins de cer și de pământ, dar sfânt
 Cuvântul, focul straniu – fratele nostru vânt.

FUM

Strivind realitatea în gând să curgă must.
 Am și văzut azi-noapte zece șerpi
 cu dinții încleștați pe degetele mele
 eram cu mâinile afară din oraș
 pipăiam dacă există vreun om
 adormit pe calea ferată.

PASTEL CIVIL

Vaporii de argint deasupra,
 norii subțiri în galben
 ca năpârcile foșnind,
 în viața aerului
 numai jertfe colorate,
 burțile gri plutesc în colonii,
 un bici de solzi le mână
 să otrăvească
 patriile suspendate,
 până la marginile gravitației
 puii cărbunelui încremeniți
 ca o sintaxă neagră,
 fumul magneziului cară lunci,
 ciclonii lenevesc
 pe răsuflarea moartă a oceanului,
 nu-i nimeni să descarce atmosfera,
 îngerii care se întorc în cer
 sunt plini de brumă neagră,
 noi dedesubt cu pânii verzi de sare
 pompăm în flăcări oxigen.

FUM

Îi lăsam să vorbească întotdeauna,
 aprobam cu *desigur*
 steaua și diploma lui Leopold
 vin din aceeași substanță,

n-am răbdat prea mult,
 pe o scară în paranteze
 le șterpeli meșteșugurile,
 le-am înfundat
 în spatele unei mașini de ocazie,
 cercetai mai întâi
 ce pericol era în vocalele lor,
 dacă muzica era suspendată,
 cum bolboroseau consoanele
 în pavajul prea vechi,
 ce popoare-au venit,
 au trăit
 și s-au dus fără grabă
 să se predea mării și domnului;
 viziunile erau totuși o marfă de lux,
 produsul ultim și sublim
 al deșertului artei,
 n-am găsit urme, să nu adorm mi-am zis,
 îi iubeam mai departe, fiindcă ei constituiau
 tagma noastră plină de mânie,
 leneșă, visătoare și blestemată.

FUM

Caravane, rânduri nesfârșite,
 în drum spre țări întinse,
 ne ducem să cernem nisipul,
 să măturăm marea pe țărni de scoici.
 vom învăța lenea cea mai cuceritoare
 și înțelepciunea continentelor de toamnă?
 N-am aflat, ne ducem,
 reginele apelor calde
 își alăptează copiii sub ochii argaților înarmați,
 plâng națiunile într-o câmpie lunară
 pe o colină aprigă
 și la poala unui munte de porțelan
 de o parte călătorește un popor
 care se simte liber orice s-ar întâmpla,
 el nu se plânge decât în șoaptă,
 decât în gând și lui Dumnezeu,
drepturile omului în șase tomuri
 vor fi scufundate în ziua a șaptea
 împreună cu asinul care le poartă,
 câtă evlavie până ieri!
 suntem siliți să trecem prin subsolul
 unui oraș,
 deasupra bubuitul orchestrei imperiale
 spală cu stridente paloarea unui sfânt

mai departe e tot noapte și drum
până în fața unui perete lustruit
mai înalt decât orice închipuire.

MIEZ

O, sub păsări mari
Printre flori
Am trăit intens
Uneori.

La castel în vis
Ce alai!
Albi eram născuți
Chiar în rai.

Negru de înalt.
Împăcat oier –
Turnul dormea
Ca racheta-n cer.

Prințesa în somn
Împăca bătălii
Ardeam
Sub ferestre – făclii

Despre noi
S-a mai spus rareori
Că sub păsări mari
Am murit în flori.

BIROU

Așteptam aliniați în piață
toți trei,
așteptam să vină directorii
municipali – 3000
Știam pe de rost capitolele
din religia materiei
mai adăugam de la noi
trei munți traversați de un tunel,
trei sute de camioane descâlcite
din trei sute de tramvaie,
ridicarea a trei la puterea a trei orașe
salvarea a trei provincii inundate
și alte mărunțișuri, puncte de alimentare
cu tot ce este necesar.
De la capătul pieții s-a auzit semnalul

am strâns rândurile toți trei
 am primit 3000 de indicații
 numai unele cum ar fi cele
 de pe la numărul 2310 în sus
 erau contradictorii
 încolo toate celelalte au reușit
 să ne umple sufletele
 de bucurie și avânt
 încât n-a rămas
 decât să plecăm spre casele noastre
 printr-un nor plin de glorie și praf.

STAGNARE

Curajul de a spune că toate vin și trec
 există în proverbe și-n filosoful grec
 vizionarul neagă în fapt orice mișcare
 dacă se pierd puterile solare-n
 etajele de cruste ale lumii
 Până la cârțița din noaptea humii
 ce taie labirinturi unui zeu.
 Durerile atârnă din timpuri cel mai greu
 acum când se conservă-adânc în umbre
 lucrările principiilor sumbre:
 relații înghețate, raze înțepenite –
 mai sunt astfel în peșteri stalagmite
 de mii de ani o clipă nemișcate,
 însă de-ascuți, în ele distingî intensitate;
 pe când aici în Paradis curg anii
 atât de inefabili ca-n văile Nirvanii.
 doar truditarii se mai plâng
 că-i doare valul, timpul, brațul stâng
 și cele ce-au trecut zadarnic parcă.
 Plutașul de pe Stix e mort în barcă.
 Pe cel care trăiește îl doare un model
 al lui mai dinainte de a se naște el
 iar în privința timpului ce vine

lipsa identității lui cu sine.

O casă aplecată, un munte de ciment
nu suferă deloc, indiferent

de-ar exploda planeta sau cerurile ei
nu simt nimic ruinele-n Pompei.

Trecutul și speranța își dispută
din tot noianul clipa în derută,

cea care nu mai trece și nici nu se deschide
aidoma unei etern gravide,

încât ce se întâmplă se-ntâmplă-atât de lent
că poți să spui *prezentul suferă de prezent*,

nici de trecut și nici de perspectivă,
el duce cu viața și teama ce-l inhibă

că n-are să mai crape coaja aceluia nor
din inimi și să curgă viitor.

1971

CE SE TOT FACE

Cereți să nu se strige tare,
deci nici să se vorbească mult,
căci frazele devin mâncarea
nimicului ajuns un cult?!

Nu lor își spun ceva nebunii
nici pentru ea se naște cartea
când epocele-n galop ca hunii
pansează timpul spart cu moartea.

Ce se tot face și se-aude
e-un dor nebun de fericire –
și-am fi văzut în nopți mai crude
cum pomii-o șterg din cimitire,

Iar după ei cu lămpi de vânt,
pe națiuni vagoane, cai –
și cângi cu blănuri tremurând
deasupra unei guri de rai.

martie 1970

ACTORI ÎNTR-O PIESĂ REACȚIONARĂ

Sulemeniți cum se cuvine
V-a aclamat urlând în bis
Prea mohorâta de mulțime
Când îi vorbeați de Paradis.

Pe autorii din culise
Încrezători în sinea lor
O mână grea îi prăbușise
Adânc în vecii vecilor.

Lături în replici, flori de cnut
Peste obraz. Și dreptul strâmb –
Nu cel născut, dar cel făcut
Și scos pe scenă din carâmb.

Am ascultat. Am înghețat,
Noaptea se îngroșa tăcut;
Trăsni-n decorul de bazalt
Târziu un brad. Și n-am mai vrut.

1972

ROUĂ

Am fost visat urât, urât
Cu bani și polițiști și plicuri,
Cum voi muriseți colo singuri
Iar eu dormeam cu-n stâlp în gât.

Dar soarta e pe fața mea,
Am spus, și brusc într-o oglindă,
Căzui, jarul bătrân în tindă
Mai nimeni nu-l mai răscolea.

Trecea pe fruntea mea un car,
În coarne boii-aveau pomene,
Din iad se auzeau sirene
Și-un cântec unanim, amar.

Ci lin ca fulgii din alt an,
Suiiau pereții lucitori
Tot clovni aleși de sărbători
Sfârșind un nesfârșit bairam.

Dar n-am văzut, o, nu văzui
 Printre străini să-i pot striga
 Pe tatăl meu și maica mea
 Să strige și ei pui, pui, pui.

Walchensee febr. 1971

GRIJĂ

Acum îmi dau mai bine decât oricine seama
 ce arhetip e tata și ce durere mama,
 ce-adânc izvor un frate, ce râu de lacrimi sora,
 voi da eu poate seamă de viața tuturor;
 decât oricine-mi pare că-s cel mai vechi părinte
 când ard în brațe-mi puii ca focurile sfinte
 și te topești privindu-i atât încât mă doare
 gândul c-asemeni nouă ei vin dintr-o ninsoare;
 în timp ce ei vor crește – noi ne vom face minimi
 și albi de sarea apei din vânt, din ochi și inimi;
 decât oricine știu eu mai bine un cuvânt
 ce ne ținu de fragezi în poala lui – pământ,
 pe care-l răscoliră duse de vânt și soarte
 popoarele bolnave de spațiu pân-la moarte,
 de ne-am trezit în limbă cu un proverb păgân
 în care apa trece și pietrele rămân;
 când ard în brațe-mi puii ca focurile sfinte
 în capul meu istoric se leagănă morminte,
 de-aceea-mi dau mai bine decât oricine seama
 de ce vechime-i tata, și suferință, mama,
 ce-adânc izvor un frate, ce râu de lacrimi sora,
 îmi dau eu bine seama de viața tuturor.

Walchensee, 1970

POVESTE

Cel ce-a trăit întâi viață-moarte
 s-a întristat amar, a scris o carte
 cum i-a murit prietenul deodată
 și în lumina toată rămase ca o pată;
 cel viu a alergat de sine însuși până
 fu el văzut de el într-o fântână,
 iar nori și mult albastru (împins tot mai adânc
 de lacrima crecută-n ochiul stâng)
 se șterseră, căzură peste el,
 multiplicându-i chipul în chipuri mii la fel;

cum a strigat atunci: murii chiar eu,
 l-a inundat ideea *de altul*; – Dumnezeu
 ar fi deci starea vieții când tu n-ai fi doar tu,
 ci și cel care este și cel ce se pierdu;
 brusc a văzut ce-aproape-s pământul și înaltul
 și nimeni de pe lume nu-i mai păru chiar altul
 deosebit de dânsul; aproape împăcat
 el își trăia ideea prin țări iluminat,
 de-au început cu vremea să strige egolatrii:
 decât trăit de altul mai bine e să latri.

Walchensee, 1970

CÂNTEC

În somn adânc îmi mângâia
 inima-n palme cineva,

 duios până-n celula mamă –
 credeam că viața-mi se destramă,

 eram într-un castel oval
 prin camere trecea un cal

 cu-n călăreț spuzit de flori
 noaptea suna de cântători,

 cât o părere m-a privit,
 ducea-ntre flori un chip strivit

 și-a spus cu nesfârșită jenă
 că are-n stânga o cangrenă;

 îți dau, i-am spus, viața mea!
 Dar amuții. Îmi semăna.

Walchensee, 1970

CRONICĂ

Ajuns un om cu traista-n bătă
 viața nu-mi părea urâtă,
 în cârcă-mi sui copilul mare,
 cei mici, la piept, ca o onoare
 iar doamna-n pas cu noi la dreapta
 ne-nseninează gândul, fapta;
 tot în prezent – tot în trecut

suntem pe drum, ca la-nceput:
 cât o să țină știe nime
 căci suferim de o vechime
 (mai grea ca pietrele de moară
 care desigur nu omoară)
 și în gândire și-n purtare
 în lupta dintre slab și tare;
 prietenii adevărate
 câte mai am le duc în spate
 fiindcă nici nu am putere
 să-mi plec spinarea cui mi-ar cere.
 M-a pedepsit un cap bătrân
 ca pirul, ca uscatul fân,
 dar strângă el măriri și ani
 cât munții-n poale bolovani,
 mie-mi ajunge să dau știre
 c-am spus cândva într-o vorbire:
cu cât gândești mai mult se face timp în plus
 (vorbeam cu noaptea din apus),
 ceea ce spus mai omenește
 nici nu ne cade, nici ne crește,
 iar altfel viața nu-i urâtă
 deși-s un domn cu traista-n bătă.

Köln, 1971

DIN VREMI

Puterea este fruct divin,
 cine apucă să o guste
 e-asemeni celor ce beau vin
 în cer la cramele auguste.

Dar tot mai bine-i om umil
 să sapi ori să topești metal
 să crești pe rând câte-un copil
 curat sub cerul social;

I-ar fi de-ajuns fie și-atât
 cât știe majestatea sa
 poporul blând și mohorât
 dar drept din vremi și pururea.

Totuși puterea-i fruct divin
 cine apucă să o guste
 e-asemeni celor ce beau vin
 în cer la cramele auguste.

*Walchensee, 1970**COPILUL*

Lui Mihai

Abua-s-a pruncul, abua,
 Ai ce si, ai ce la
 Lrr, lrr, sughițat
 Sunt un tată vechi. S-a-nnoptat –
 Bunul meu să-mi trimiți din păduri
 Patru câini – patru guri de securi,
 Să-i așez în trapez, împrejur
 Un bolid cerne boală. Impur
 Este ceasul. Amân
 Orice fel de a fi decât drept.
 Și păgân
 Eu te apăr grozav de natura
 Care-și calcă prin oameni măsura,
 Sacru deasupra-ți
 ca veșnicul tron
 De la mine în sus e neant de beton,
 Sufli rar.
 Se aude un cântec de var,
 Peste lucruri domnește
 O poveste sunată de Orb în grecește,
 Trei biserici alunecă lent
 Pe roți de ulei –
 Continent
 Și copil. Vânt de vată
 Abua lui Mihai prima dată.

MINIMUS NATU

Copilului meu, Ioan

Barbara zice că vrea o Barbară
 Mihai vrea să vină Mihai
 În parc la spitalul de vară
 Tu mamă din cer ce ne dai?

Etajele s-au aprins deodată
 Auzirăm un țipăt în nori,
 plâns înecat într-un munte de vată
 Tu mamă din cer n-o să mori.

Un om alb s-a văzut în balcon

Vântul în plopi se-ncâlcea lent,
A venit un băiat, un cocon!
Și flori adormeau pe ciment.

Ne luarăm de mâini, de priviri
Înconjurând copacul cel mai înalt din an
Și pradă unei mari fericiri
Îl numirăm, bătrânește, Ioan.

CÂND VOI VORBIȚI

Deschisă-i iar în față fața filei,
Prin țări curg vorbele făgăduinții,
Lumină vine brusc în noaptea minții
Din cuibul nesfârșirii și al milei.

Când voi vorbiți pe rând de timpul silei,
Deasupra lumii eu îmi pun părinții,
Iubita, puii albi și sfinții
Și râd ca fericirii-n faptul zilei.

O cale este. Voi rămâneți însă
Ca și cum fața v-ar fi-ntr-una plânsă,
Ci nu-i așa, că-n fiecare seară
Sub resturi de lumini rămase,
Cu adevărul zilei explodați din case,
Rânjind și vă-nchinați la fiară.

Walchensee, 1970

CÂNTEC DE POET HOINAR

Tibi metis meta aevi
chiar de-ai fi sub gura țevii
din pruncie *carpe diem*
tu învață precum scriem;
nu-i timp pentru ună-altă,
lasă lumea cum e – baltă
și te-ngroapă de-cu-seară
în vifornița de-afară;
unde-i casa, care-i masa?
Urle mările Thalassa,
tu plutește tot pe unde
pierderile-s mai afunde;
să visezi poți ori să lucrî,
fum e oastea de teucuri;
prins în valuri de isteții

cu grimase și cu zâmbre
 pentru stilul dulcea-l vieții
 tu îndeamnă-i să se strâmbe,
 dar cedează tot ce vine
 frigului de sub retine.
 La al lumii – care crește –
ira memor memor ira
 tu răspunde îngerește
 cu mirarea și cu lira.

Köln, 1971

REVERS

Au în esența lor ceva din soare
 ideile care devin motoare?
 Un cap aprins clădit pe norii beți
 pe când principiile spun
 să fiu mai bun. Și sunt ne-bun.

Köln, 1970

TIMPUL TOLEREAZĂ

Arzătoare necesitate
 De-a vedea (mai mult decât pot spune)
 cele șapte minuni ale lumii;
 eram însetat
 să mai văd Sacré-Coeur, Pantheonul,
 mormântul cel gol și pagodele, stânca
 aducerii aminte a focului,
 ce-aș fi dat să privesc Domul negru,
 Cetatea eternă, estul extrem –
 furnicarul,
 Sfânta Sofia – floarea Bizanțului
 „unde transcendentul coboară“
 și Domul Invalizilor
 unde se odihnește împăratul
 (a se verifica Erfurt 1808,
 dacă avea conștiință latină)
 și Țara comerțului pur
 care vinde cutremure și conforturi lacustre,
 Manhattanul și oceanele totdeauna;
 amânam cu bună știință
 știam că timpul tolerează îndeosebi nehotărârea,
 probabil o clipă
 am putut vedea toate acestea

grație mie și turismului sălbatic,
 la un moment dat însă
 am ajuns la concluzia
 că cu cât înaintăm cu-atât ne trezim
 mai departe nu în viitor
 ci-n trecut în pericol de moarte,
 dar amânam să scriu
 și cartea mea genială și povestea
 mai genială a celorlalți
 totul numai datorită acelei conștiințe obscure
 că eu voi mai putea și altădată
 iar ce-i al meu nu se termină
 că eu nu mă îndrept spre moarte
 ci spre lumină.

Paris, 1971

VINĂ

Vină Doamne Țepeș, vină
 Și trânteste în lumină

ca-ntr-o doară câțiva pari
 Verzi aduși din codrii mari

Și le pune pălării
 Ca să credem că sunt vii

Și îngrașă-ți gădele
 Să-i atârne hâdele

Fălci din care a scrâșnit
 Când avea de căsăpit

Și te umple iar de har
 Hărăzindu-i primul par.

Walchensee, 1970

ORIUNDE-AI FI

Oriunde-ai fi adus te lasă
 de-un sunet ancestral acasă,
 de fier sunt marile sisteme
 când le-ai știut, adânc în vreme
 coboară-te lângă părinți
 la sfinții limbii celor sfinți;

peste morminte curge timpul
 ca frunzele etern cu schimbul,
 audă-mă acele valuri
 care se-ntorc mereu la maluri
 cu o durere fără nume
 precum a altei lumi în lume;
 casele vechi, biserici scunde –
 cuvântul prim aici se-ascunde,
 făcliile emit paloarea
 sub care-n zori bolnavă-i marea
 acestui timp, acestui veac;
 voi fi bogat ca un sărac
 în liniștire și visare
 la cuibul puilor de sare.

Köln, 1971

LONGEVITATE

Să fie oare adevărat
 că dacă-mi place Venus din Milo
 și gândul cel mai lung din toate
 rostit de-Anaximandru:
 „lucurile au a-și da socoteală
 (unele altora) pentru nedreptate...“
 eu n-aș mai fi un om de azi, ci antic?
 Ori dacă-mi place îndoiala lui Descartes
 aș fi abia un ins din Evul Mediu?
 Sau de-mi închipui
 că va fi dreptate
 cândva, târziu, dar că va fi-ntr-o zi,
 să nu mai fiu un om modern?
 Ori asta să însemne oare
 că dacă-mi plac mai multe lucruri
 din alte timpuri în același timp
 n-ar mai fi timp, și după gust
 istoria – vitrega noastră mamă,
 ne crește împotriva noastră?

Köln, 1972

BLÂND

Numai muzica mai poate
 până-n capul meu străbate
 peste țări – din verde rai
 să-mi răsune sfântul grai
 al aceluia prea blând

neam etern și neam de rând.
 Certu-mă c-am vrut să știu
 când e rău și când târziu,
 dacă ies din nopți popoare
 învia-va cine moare?

De-aș fi fost eu mai măreț
 brad eram sau colț mistreț
 colo-n Munții Apuseni
 printre turle și mireni.

Walchensee, 1970

VOCEA ROBOȚILOR

Împotriva alienării

Non idem est si duo dicunt idem.
 De când tot așteptăm să ne decidem
 să arătăm că vocea roboților e-o voce
 a altcuiva din timpuri mai atroce,
 căci sună cum ar spune soarele răsare
 pe când noi îl văzurăm supt de mare
 și laudă lumina din cei mai vineți nori
 întunecând nu clipa, dar anii viitori,
 vine apoi echipa roboților și cere
 din fondul limbii puncte de vedere
 identice cu punctul vederii-acelor voci.
 La ei acasă însă roboții sunt escroci;
 își iau în brațe pruncii și-i mângâie pe-antene,
 citindu-le de Feți și Cosânzene,
 când se termină basmul copiii din metal
 emit un fel de sunet animal
 și cer să fie duși în taberele sfinte
 să li se facă grefe de suflet și-oseminte,
 încât eu strig (destinului): împarte
 roboții într-o lume și lumea-n altă parte
 și-ajută-ne-n sfârșit să ne decidem:
Non idem est si duo dicunt idem.

Köln, 1972

DEDICAȚIE

Sub cele mai adânci orori
 născuți ostași cugetători
 din veac în veac atât de rari
 ai plebei singuri cărturari,

voi, însuși strigătul: egal
 bordeiul tronului regal
 și-oricărui tron și-oricărui domn! –
 cum toți suntem numai în somn,
 sclipind trăirăți dar vânați
 cum nu sunt fiarele-n Carpați,
 ci muntelui, care-i ateu –
 când v-a văzut – i s-a părut
 că adevărul fu vândut
 și e vânat chiar Dumnezeu.

Walchensee, 1970

STELELE FIXE

De-ar fi sau de n-ar fi mișcare
 stelele-s fixe ca-n uitare,
 tăcerea-n cosmos e-o povară
 care începe să ne doară
 ca pierderea ca stricta boală
 când cerul pare-o hală goală
 de tot ce-ar mai fi vrut să spere
 vederea-n ceafa unei sfere –
 de ce-am cunoaște-n zi adâncă
 luminile cum fug să plângă,
 căci am vedea popoare albe
 pe cer în loc de stele-n salbe.
 O, mulțumirea că sunt fixe –
 departe de apocalipse,
 hrănite numai cu mirare
 din ochi de plante gânditoare –
 ne-ajută să ne mai susținem
 limpezi *in succum et sanguinem*.

TĂCERE

Aștept să-mi spui, să mi se spună
 definitiv de nu știu cine
 că pentru mine-ar fi mai bine
 să fiu catapultat în lună.

O, vagabond, ce noapte bună
 aș duce-n văile serine,
 liber de corp și de rușine,
 mirat numai s-aud cum tună

tăcerea ca o sacră armă
 a golurilor prea suave

în care aștrii fug să doarmă

la țărmul unei muzici grave
când tu vei umple iar de larmă
cerul cu ochi-n lacrimi, Ave!

Köln, 1971

OVIDIU

Acolo în Hiperboreea,
unde s-a exilat poetul
nevrând, ci renunțând cu-ncetul,
nu mai străbate nici scânteia

vreunui simț, necum regretul
plăcerilor, el are cheia
înțelepciunii în ideea
singurătății ca ascetul.

În frig și în nefericire
se va petrece el și stinge
de mila timpului din sânge

poetul nu-i decât iubire
și cum iubirea-i nemurire,
cu frigul ei el va învinge.

UN RÂU DE TIMP

Lui Alexandru Balaci

Cu masca lui Pârvan în față,
cu fruntea lui de-azur și var,
intrai în ultimul pătrar
de secol într-o dimineață;

roboții-nfulecau verdeață,
în raze se pompa nectar
și se-auzeau scandate iar
sentințe, maxime de-o viață

latine, și-un muzeul etrusc
din Valle Giulia, văd bine
podișul artei fugind brusc

de-un soare alb, pe sub coline,
unde curgea în serpentine

un râu de timp să nu mă usc.

Roma, 1971

ÎN ORICE ZI

Eu scriu scrisori în orice zi,
mă laud că îmi merge bine,
mă plâng apoi de nu știu cine
și nici nu știu cum voi muri.

Aproape că îmi e rușine
să spun mereu *a fi, a fi* –
voință oarbă de-a trăi
până vei fi uitat de tine.

Nici nu mai cred că sunt curat,
altfel de ce n-aș vrea să mor
acum, aici în acest pat

ori poate lângă un izvor
în cel mai vechi și sfânt decor;
dar cui îi scriu? Am și uitat.

ORICÂND EA VINE

Lui Nichita

Trecurăm deci de tinerețe
și ochii mei și carnea mea
au început a se-ntrista
de liniște, dar cu tandrețe,

o, voi instincte, voi, altețe,
loviți de ceruri inima
ființei mele ce-ar zbura
oricând Ea vine să mă-nvețe

un fraged grai ca noua rană
știința toată c-o privire
de foc și flori, contemporană

cu norii albi de nemurire
și fulgerul de fericire
cu metafizica lui hrană.

1973

CA PRIMA OARĂ

De nu m-aș mai trezi în zori
de nu m-aș mai trezi nicicând,
să dorm ca piatra apăsând
petala unei moarte flori.

Ce nemișcați, virgini fiori
vor fi-n materia ei stând
eoni întregi fără de gând;
eu m-am trezit de-atâtea ori

aproape fericit ninge
ca prima oară într-un an
și toată fericirea mea –

albă de fulgii suverani
care cădeau de mii de ani,
era să mă trezească ea.

Sinaia, 1973

NOI VREM

Mi s-a făcut aseară teamă
că, neatent, o să exprim
vreun gând secret, virgin și prim
de care n-o să pot da seamă

cum mi-a venit, pe care gamă
sau undă ori tunel sublim
ca răspunzând: de ce murim
abia născuți de tine mamă?!

Noi vrem petreceri, zgomot mult,
nimic să nu se înțeleagă
și ici și colo vreun om cult

să ne vorbească ziua-ntreagă
de sunete cum se propagă,
să fie seară și tumult!

Düsseldorf, 1972

SCRISOARE

Tu te-ai temut să-mi spui străin,
 eu n-am vrut să te fac străină,
 ci viața noastră ca o vină
 ne-a-nstrăinat câte puțin

și timpul – animal divin,
 cel care curge din lumină
 în inima de sânge plină
 până devine carnea crin.

O, de ne-ar duce la un cort
 s-adormi și să mă uiți afară,
 într-al nisipului confort

sub steaua umedă polară
 iar când lumina o s-apară
 să vezi întreg deșertul mort.

Freiburg, 1971

SENSUL

Cuvântul cred că reproduce
 vântul imaginii reale
 a munților ce mor în vale
 dar nu durerea de pe cruce

pe care nimeni n-o va duce
 prin timpul tot pe orice cale,
 chiar de vor arde catedrale
 plutind pe timp și mări năluce.

Și Blaise va scrie iarăși fraza
 ce-ncurajează suferința
 că răul își dilată baza

și sufletele neputința;
 în schimb va exista știința
 ce însăși potențează raza.

Roma, 1971

ZORI

Barbarei-Elena

Deci am ajuns și eu să spun

precum aş fi trăit optzeci
de ani, că ieri şi azi şi-n veci –
din toate – darul cel mai bun

este să fii copil nebun
s-alergi, să zbori peste poteci,
pierdut în codru să-ţi petreci
noaptea cu sori ce nu apun.

De zori şi frunze inundat
brusc să adormi lângă un trunchi,
când păsările au zburat

şi-ncet în cel mai dulce unghi
să te trezeşti halucinat
de- căprioară în genunchi.

ÎMI SPUN

Mai lung e timpul ca norocul
şi-un fel de-a fi e şi mai lung
de metacleşte sau de strung,
ce macină din timp şi locul.

Neantul doar admiră jocul
tragic din Völkerwanderung,
cu ochiul său în care-ajung
să-şi mute fluviile scocul.

PAN

Pe la o mie şase sute
eram ca azi şi-mi amintesc
c-am fost pictat de Velázquez
între ţărani şi mutre slute.

Deci nu-s fiinţele pierdute
chiar dacă nu-şi desăvârşesc
în ele zeul cel firesc
egal în patimi şi-n virtute.

Pământul s-a făcut mai mic
iar omenirea mult mai mare,
ochiul gândeşte nehotare,

o undă creşte din nimic
şi mişcă lumea ca pe-un spic,

poate-n imagine-i salvare.

SONET CIVIL

Fă binele și dă-l pe apă
spune poporu-n orice zi
căci geniul de a trăi
limba l-a-nchis în verbul: *sapă!*

Oricât vorbiți, scamatorii
de bâlci sunt restul, vorba crapă,
mai bine petreceți la groapă
harababura cu stafii.

Ca-n toate timpurile-odată
lingăii națiilor toți
urlă-n culori și cer răsplată,

le merge viața ca pe roți
fiindc-au rostit o frază plată
Dar viu e Țepeș, domnii-s hoți.

DE CÂND

De când mă tem și eu de moarte
nu mai știu altceva nimic,
aș alunga-o dar nu zic
să vină cât mai de departe,

căci moartea nu-i decât o carte
la care scriu și mă dedic,
ca unui lan un simplu spic
să am din viața ei o parte

și să mă-nfățișez apoi
mult mai frumos ca-n timpul vieții,
cum nu vor ști analfabeții

care ne-au chinuit pe noi
pân-au înnebunit poeții
mergând de mână câte doi.

NAȘTERE

Dormeam, vegheam? era în zori
când am văzut întâia oară

născând în munți o căprioară
și munții s-au aprins de flori;

ieșeau din moarte vânători
și văile se luminau,
arsă de sete mama-fiară
intră în foc, la trecători.

Când m-am trezit strângeam la piept
căldura lumii, puiul ei,
pământul era plin de zei

mărunți, dar luminați direct
de razele victoriei
unui destin mai bun și drept.

[1978]

O, DE-AM PLECA

O, de-am pleca la vânătoare!
avem atât de mult nevoie
de animalele lui Noe
și pământești și zburătoare;

poate-am ajunge la izvoare
pe urma lor. Și-n vechea Troie
să bem azur cât vrem în voie
cu Priam tânăr lângă mare.

Și mai departe vâsle, valuri
atrași de forțele oculte
brusc să lăsăm în urmă maluri

spre inima acelei culte
insule unde sub portaluri
așteaptă Minos să ne-asculte.

[1975]

ÎN MUNȚI

Cuvântu-i mai presus de dar –
de-aceea vă trimit cuvinte,
esența vieții dinainte
rămâne-acest divin mortar –

din care numai cei cu har
re-nvie timpul din morminte
și tot ce-a fost trăit fierbinte
pe când și eu eram barbar.

În munți pământul s-a albit,
arborii-s negri, cerbu-i trist,
un lup cu ochi de ametist

se uită fix și hămesit,
pe vârfuri soarele-nroșit
privește lung ca un artist.

[februarie 1978]

[SUB POALA NUCULUI UMBROS]

Sub poala nucului umbros
văd umbra ta ca o lumină
la care umbra lui se-nchină
și-o leagănă ca Făt-sfios

C-adorm toți pomii din grădină
cu frunzele privind în jos
paralizate de-un miros
de visătoare și străină.

Nici nu mai cred că te-am văzut
și cum te-aș fi putut vedea
când iarba toată s-apleca

s-o calci pe gât ca un sărut
al vântului ce adormea
în umbra ta sfios și mut.

PĂDUREA

Pădurea noastră e o casă
Pe care numai Dumnezeu
ci înseși lucrurile noi
în clipa când se simt de vină.

Dar vină toate (cum se spune)
tot mai grăbite să dispară
ca timpul într-o-nțelepciune

de care nu se înfioară
savantul, căci așteaptă-o vară

cu stelele în rugăciune.

[ianuarie 1981]

CÂND CRENGI SE ÎNDOIAU

Nu poți trăi când n-ai nimic,
Un lac sau munte bunăoară
Și-un drum către bătrâna moară
Să-ți macini timpul pic cu pic.

Fiind copil păream peltic
Dar tot știam vorbi de-o țară
Unde copiii n-au să moară
Nicum, nicicând, pentru nimic.

În noapte și-n grădina lui
Tioncul cânta seninului
Iar stelele dormeau pe casă

Când crengi se îndoiau de flori
Grele ca marile comori
Ascunse în pădurea deasă.

DE CÂND

Lui Florin Pucă

De când tot așteptăm să vină
o primăvară cât zidirea
pe care-a pus-o-n cosmos firea
ființei celei de lumină,

aș vrea să port o viață știrea
că libertatea-i o grădină
a mărilor din rădăcina
unde se-ascunde nemurirea,

mi-aș da chiar propria suflare
să-i trec o dată pe cărare
bătrân bătut cu flori și flori

de vântul insulei pelasge,
ori să mă lege de catarge
să n-o iau razna printre nori.

editie on-line www.cartesiarte.ro

Aceasta carte poate fi comandata la adresa de e-mail :valentinapitut@yahoo.com